

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Σαράντα Οκτώ

Αποκαλύπτοντας τους Προφητικούς Πίνακες: Το Όραμα του Αββακούμ και το Όνειρο του Μίλλερ

Jeff Pippenger
2024-03-20

Η αύξηση της γνώσεως, η οποία παριστάνεται με το όραμα του ποταμού Ουλάι, είναι εκείνη που τελικώς εγγράφη επάνω στις δύο πλάκες του Αββακούμ.

«Συμπεπλεγμένες με τις προφητείες, τις οποίες είχαν θεωρήσει ότι εφαρμόζονταν στον καιρό της δευτέρας παρουσίας, υπήρχαν οδηγίες ειδικώς προσαρμοσμένες στην κατάσταση τους αβεβαιότητας και αγωνιώδους αναμονής, οι οποίες τους ενθάρρυναν να περιμένουν υπομονετικά με πίστη ότι εκείνο που τώρα ήταν σκοτεινό για τη νόησή τους θα γινόταν, στον πρόπονα καιρό, σαφές.»

«Μεταξύ αυτών των προφητειών ήταν και εκείνη του Αββακούμ 2:1–4: “Θα σταθώ επί της σκοπιάς μου και θα τοποθετηθώ επάνω στον πύργο, και θα αγρυπνώ για να ιδώ τι θα μου λαλήσει και τι θα αποκριθώ όταν ελεγχθώ. Και ο Κύριος μού απεκρίθη και είπε: Γράψε την όραση και χάραξέ την καθαρά επάνω σε πλάκες, ώστε να τρέχει εκείνος που την αναγινώσκει. Διότι η όραση είναι ακόμη για ωρισμένο καιρό, αλλά στο τέλος θα μιλήσει και δεν θα ψευσθεί· αν και βραδύνει, πρόσμενέ την, επειδή βεβαίως θα έλθει, δεν θα αργήσει. Ιδού, η ψυχή του που επιάιεται δεν είναι ευθεία εν αυτώ· ο δε δίκαιος θέλει ζήσει διά της πίστεώς του.”»

«Ήδη από το 1842, η κατεύθυνση που δόθηκε σε αυτή την προφητεία, να “γράψεις την όραση, και να την καταστήσεις σαφή επάνω σε πινακίδες, ώστε να τρέχει εκείνος που την αναγινώσκει”, είχε υποδείξει στον Κάρολο Φιτς την προετοιμασία ενός προφητικού πίνακα για την απεικόνιση των οράσεων του Δανιήλ και της Αποκαλύψεως. Η δημοσίευση αυτού του πίνακα θεωρήθηκε ως εκπλήρωση της εντολής που δόθηκε στον Αββακούμ. Κανείς, όμως, τότε δεν είχε προσέξει ότι μια φαινομενική καθυστέρηση στην εκπλήρωση της οράσεως —ένας χρόνος αναμονής— παρουσιάζεται στην ίδια προφητεία. Μετά την απογοήτευση, αυτή η Γραφή φάνηκε πολύ σημαντική: “Διότι η όραση είναι ακόμη για προσδιορισμένο καιρό, αλλά στο τέλος θα μιλήσει και δεν θα ψευσθεί· αν και βραδύνει, περίμενέ την· επειδή βεβαίως θα έλθει, δεν θα βραδύνει.... Ο δίκαιος θα ζήσει δια της πίστεώς του.” Η Μεγάλη Διαμάχη, 391, 392.»

Οι δύο πλάκες του Αββακούμ είναι προφητικῶς δύο μάρτυρες. Βιβλικῶς, δύο μάρτυρες πρέπει να συγκεντρωθοῦν, ὥστε να βεβαιωθῆ ἡ ἀλήθεια.

Ἐὰν δὲ δὲν σοῦ δώσει ἀκρόασιν, παράλαβε μαζί σου ἔτι ἓνα ἢ δύο, ἵνα ἐπὶ στόματος δύο ἢ τριῶν μαρτύρων βεβαιωθῆ πᾶς λόγος. Ματθαῖος 8:16.

Όταν οι δύο πίνακες του Αββακούμ (τα πρωτοποριακά διαγράμματα του 1843 και του 1850) τοποθετούνται ο ένας επάνω στον άλλον, επιβεβαιώνουν τις αλήθειες που ἦσαν τα «κοσμήματα»

του ονείρου του Μίλλερ. Το σφάλμα του 1843, όπως παρίσταται στον πρώτο πίνακα, όταν τοποθετηθεί επάνω στον δεύτερο πίνακα, εδραιώνει τον «χρόνο της αναμονής» της οράσεως. Ο Μίλλερ (ο συμβολικός φύλακας εκείνης της ιστορίας) ρώτησε τι έπρεπε να πει κατά τη διάρκεια της αντιλογίας της ιστορίας του.

Θα σταθώ επάνω στη σκοπιά μου και θα σταθώ επάνω στον πύργο, και θα παρατηρώ για να δω τι θα μου πει, και τι θα αποκριθώ όταν ελεγχθώ. Αββακούμ 2:1.

Ο Κύριος έδωσε εντολή στον Μίλλερ να καταγράψει το όραμα, και στο όνειρό του τοποθέτησε το κιβώτιο που περιείχε το όραμα επάνω σε ένα τραπέζι στο κέντρο του δωματίου του.

Και απεκρίθη πρὸς ἐμὲ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν· Γράψον τὴν ὄρασιν καὶ διασάφισον αὐτὴν ἐπὶ πλακῶν, ὅπως τρέχη ὁ ἀναγινώσκων αὐτήν. Αββακούμ 2:2.

Οι πίνακες κατόπιν προσδιορίζουν τον χρόνο της αναμονής και την πρώτη απογοήτευση.

Διότι ἡ ὄρασις εἶναι ἔτι διὰ προσδιορισμένον καιρὸν, ἀλλ' ἐν τῷ τέλει θέλει λαλήσει, καὶ δὲν θέλει ψευσθῆ· ἐὰν καὶ βραδύνη, πρόσμενε αὐτήν· διότι βεβαίως θέλει ἔλθει, δὲν θέλει βραδύνει. Αββακούμ 2:3.

Έπειτα, αναπαρίστανται οι δύο τάξεις που φανερώνονται βάσει της αύξησης της γνώσης.

Ἰδού, ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ἡ ἐπηρμένη, δὲν εἶναι εὐθεία ἐν αὐτῷ· ἀλλ' ὁ δίκαιος θέλει ζήσει δια τῆς πίστεως αὐτοῦ. Αββακούμ 2:4.

Οι δύο τάξεις των προσκυνητῶν θα εκδηλώνονταν μέσω της δοκιμασίας του δωδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ.

Και εἶπε, Ὑπαγε, Δανιήλ· διότι οἱ λόγοι εἶναι κεκλεισμένοι καὶ εσφραγισμένοι ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους. Πολλοὶ θέλουσι καθαρισθῆ καὶ λευκανθῆ καὶ δοκιμασθῆ· οἱ δε ἀσεβεῖς θέλουσι πράττει ἀσεβῶς· καὶ οὐδεὶς τῶν ἀσεβῶν θέλει ἐννοήσει· οἱ δε σοφοὶ θέλουσιν ἐννοήσει. Δανιήλ 12:9, 10.

Οι «συνετοί» του Δανιήλ είναι οι φρόνιμες παρθένοι του Ματθαίου είκοσι πέντε, οι οποίες δικαιώθηκαν διά της πίστεως, και οι ασεβεῖς ήταν οι μωρές παρθένοι που υψώθηκαν με υπερηφάνεια. Στο τέλος του ονείρου του Μίλλερ, τα κοσμήματα αντιπροσωπεύουν το έλαιο στην παραβολή των δέκα παρθένων, το οποίο ήταν το μήνυμα.

«Ο Θεός ατιμάζεται όταν δεν δεχόμαστε τις επικοινωνίες που μας αποστέλλει. Έτσι απορρίπτουμε το χρυσό έλαιο, το οποίο θα εξέχεε στις ψυχές μας, για να μεταδοθεί σε εκείνους που βρίσκονται στο σκοτάδι. Όταν ακουστεί η κλήση: “Ἰδού, ὁ νυμφίος ἔρχεται· ἐξέλθετε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ”, εκείνοι που δὲν ἔχουν λάβει τὸ ἅγιο ἔλαιο, που δὲν ἔχουν καλλιεργήσει τὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ στις καρδιές τους, θα διαπιστώσουν, ὅπως οἱ μωρές παρθένες, ὅτι δὲν εἶναι ἔτοιμοι να συναντήσουν τὸν Κύριό τους. Δὲν ἔχουν, ἀφ' εαυτῶν, τὴ δύναμη να ἀποκτήσουν τὸ ἔλαιο, καὶ ἡ ζωὴ τους καταστρέφεται». Review and Herald, July 20, 1897.

Τα κοσμήματα του Μίλλερ κατά τις έσχατες ημέρες θα έλαμπαν δέκα φορές λαμπρότερα, και τόσο ο αριθμός δέκα είναι σύμβολο δοκιμασίας, όσο και το φως. Κατά τις έσχατες ημέρες, όπως αυτές παριστάνονται στο τέλος του ονείρου του Μίλλερ, το φως της αλήθειας, όπως απεικονίζεται επάνω στους πίνακες του Αββακούμ, παράγει ένα δοκιμαστικό μήνυμα, το οποίο στην παραβολή των δέκα παρθένων είναι το δοκιμαστικό μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Αυτή η διαδικασία δοκιμασίας είναι επανάληψη της διαδικασίας δοκιμασίας της ιστορίας των Μιλλεριτών, διότι η παραβολή των δέκα παρθένων επαναλαμβάνεται κατά γράμμα κατά τις έσχατες ημέρες.

«Συχνά παραπέμπομαι στην παραβολή των δέκα παρθένων, πέντε από τις οποίες ήσαν φρόνιμες και πέντε μωρές. Η παραβολή αυτή έχει εκπληρωθεί και θα εκπληρωθεί κατά γράμμα, διότι έχει ειδική εφαρμογή για τον παρόντα καιρό και, όπως το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, έχει εκπληρωθεί και θα εξακολουθήσει να αποτελεί παρούσα αλήθεια μέχρι τη συντέλεια του χρόνου.» Review and Herald, 19 Αυγούστου 1890.

Η εμπειρία του χρόνου της αναμονής θα επαναλαμβανόταν κατά γράμμα στο τέλος του ονείρου του Μίλλερ, και τότε τα πετράδια του θα έλαμπαν δέκα φορές λαμπρότερα από τον ήλιο, προσδιορίζοντας έτσι ότι τα πετράδια αντιπροσωπεύουν την τελική δοκιμασία στην παραβολή των δέκα παρθένων. Το δέκα είναι το σύμβολο μιας δοκιμασίας, και στο τέλος των δέκα ημερών ο Δανιήλ και οι τρεις άξιοι νέοι ήσαν εμφανώς ωραιότεροι και παχύτεροι από εκείνους που έτρωγαν τη δίαιτα της Βαβυλώνας. Οι υπερήφανοι στον Αββακούμ, οι οποίοι ζούσαν με θράσος και όχι με πίστη, ανέπτυξαν τον χαρακτήρα της Βαβυλώνας. Στη μιλλεριτική ιστορία έγιναν οι θυγατέρες της Βαβυλώνας, και στον Αββακούμ ο παπισμός χρησιμοποιείται για να προσδιορίσει τον χαρακτήρα τους.

Ίδου, η ψυχή αυτού, η επηρμένη, δεν είναι ευθεία εν αυτό· ο δε δίκαιος θέλει ζήσει διά της πίστεως αυτού. Ναι, επίσης, επειδή παραβαίνει διά του οίνου, είναι άνθρωπος υπερήφανος, και δεν ησυχάζει εν τη κατοικία αυτού· όστις πλατύνει την επιθυμίαν αυτού ως ο άδης, και είναι ως ο θάνατος, και δεν δύναται να χορτασθή, αλλά συνάγει προς εαυτόν πάντα τα έθνη, και σωρεύει προς εαυτόν πάντας τους λαούς· Δεν θέλουσι πάντες ούτοι εκφωνήσαι παραβολήν κατ' αυτού, και σκωπτικόν λόγον κατ' αυτού, και ειπέι, Ουαί εις τον αυξάνοντα ό,τι δεν είναι ιδικόν αυτού! έως πότε; και εις τον επιφορτίζοντα εαυτόν με παχύν πηλόν! Δεν θέλουσιν εγερθή αιφνιδίως οι δαγκάνοντές σε, και εξυπνήσει οι ταρασσοντές σε, και θέλεις γείνει εις διαρπαγήν εις αυτούς; Επειδή εσύ εγύμνωσας πολλά έθνη, πάν το υπόλοιπον των λαών θέλει γυμνώσει σε· διά το αίμα των ανθρώπων, και διά την βίαν της γης, της πόλεως, και πάντων των κατοικούντων εν αυτή. Αββακούμ 2:4-8.

Η διαδικασία της δοκιμασίας που επιφέρεται επί των παρθένων του Ματθαίου είκοσι πέντε παράγει μια τάξη λατρευτών, οι οποίοι έχουν αναπτύξει τον χαρακτήρα του βασιλέως του βορρά (του παπισμού), ο οποίος είναι επίσης η δύναμη που «λεηλάτησε πολλά έθνη».

Ούτως λέγει Κύριος· Ίδου, λαός έρχεται από γης βορρά, και έθνος μέγα θα έγερθη από τα πέρατα της γης. Τόξον και δόρυ θα κρατήσουν· είναι σκληροί και δέν έχουν έλεος· ή φωνή αυτών βοά ως ή θάλασσα· και ίππεύουν επάνω εις ίππους, παρατεταγμένοι ως άνδρες διά πόλεμον έναντίον σου, ω θυγάτηρ Σιών· Ηκούσαμε την φήμην αυτού· αι χεῖρές μας έξασθενούν· άγωνία μάς κατέλαβε, και πόνος, ως γυναικός εν ωδίνοι. Μή έξέλθητε εις τον

ἀγρόν, μηδὲ περιπατεῖτε κατὰ τὴν ὁδόν· διότι ἡ ῥομφαία τοῦ ἐχθροῦ καὶ φόβος εἶναι κύκλω.
Ἦ θυγάτηρ τοῦ λαοῦ μου, περιζώσθητι σάκκον καὶ κυλίσθητι ἐν σποδῶ· κάμε πένθος, ὡς διὰ
μονογενῆ υἱόν, θρῆνον πικρότατον· διότι ὁ ἐρημωτῆς θὰ ἐπέλθῃ αἰφνιδίως ἐφ’ ἡμᾶς. Ἱερεμίας
6:22–26.

Οἱ δύο τάξεις του Αββακούμ εἶναι ἐκεῖνοι που δικαιοῦνται διὰ τῆς πίστεως καὶ ἐκεῖνοι που
ἐφαγαν καὶ ἤπιαν τα δόγματα τῆς Βαβυλώνας. Ἐκεῖνοι που, στις ἐσχατες ἡμέρες του ονείρου του
Μίλλερ, παριστάνονται ὡς παρθένοι, εἴτε ἀναπτύσσουν τον χαρακτήρα του Χριστοῦ καὶ ἔτσι
λαμβάνουν τὴ σφραγίδα του Θεοῦ, εἴτε ἀναπτύσσουν τον χαρακτήρα του παπισμοῦ καὶ
λαμβάνουν τὸ χάραγμα του θηρίου.

«Ἐχει ἔλθει ὁ καιρὸς νὰ λάμψῃ τὸ ἀληθινὸ φῶς μέσα στο ἠθικὸ σκότος. Τὸ μήνυμα τοῦ τρίτου
αγγέλου ἔχει ἀποσταλεῖ πρὸς τὸν κόσμον, προειδοποιώντας τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ δεχθῶν τὸ
χάραγμα τοῦ θηρίου ἢ τῆς εἰκόνας τοῦ στα μέτωπά τοὺς ἢ στα χέρια τοὺς. Τὸ νὰ λάβῃ κανεὶς
αὐτὸ τὸ χάραγμα σημαίνει νὰ καταλήξῃ στὴν ἴδια ἀπόφαση με ἐκείνην στὴν ὁποία κατέληξε
τὸ θηρίο, καὶ νὰ υποστηρίξῃ τις ἴδιες ιδέες, σε ἀμεση ἀντίθεση πρὸς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Για
ὅλους ὅσοι λαμβάνουν αὐτὸ τὸ χάραγμα, ὁ Θεὸς λέγει: “Καὶ αὐτὸς θὰ πῆ ἀπὸ τὸν οἶνον τοῦ
θυμοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ κεκερασμένου ἀκράτου ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ· καὶ θὰ
βασανισθῇ ἐν πυρὶ καὶ θείῳ ἐνώπιον τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἄρνιου.” Review
and Herald, 13 Ἰουλίου 1897.»

Αἱ παρθένοι αἱ πίνοντες τὸν οἶνον τῆς Βαβυλώνας θέλουσι τελικῶς πῖναι τὸν οἶνον τῆς ὀργῆς τοῦ
Θεοῦ. Ἐν τῷ Ησαΐα, οἱ μέθυσοι τοῦ Εφραΐμ ἐκδηλοῦσι τὴν τυφλὴν αὐτῶν μέθην διὰ τοῦ νὰ
ανατρέπωσι τὰ πάντα, καὶ ἡ πράξις αὕτη λογίζεται ὡς «πληλὸς κεραμέως».

Ἡ ταῦτιση τοῦ «καθημερινοῦ» ὡς συμβόλου τοῦ Χριστοῦ ἀνατρέπει πλήρως τὴν ἀλήθεια περὶ τοῦ
«καθημερινοῦ», διότι τὸ «καθημερινό» εἶναι σατανικὸ σύμβολο. Ἡ ταῦτιση ἀπὸ τὸν Μίλλερ τοῦ
«καθημερινοῦ» με τὸν παγανισμό ἀπεικονίζεται εὐθέως ἐπάνω στους πίνακες τοῦ Αββακούμ. Ἡ
ἀνακάλυψη ἀπὸ τὸν Μίλλερ τοῦ χωρίου στὴ Θεσσαλονικεῖς, ἡ ὁποία τοῦ ἐπέτρεψε νὰ κατανοήσῃ
ὅτι ἐκεῖνο που «ἀφαιρέθηκε» ἦταν ὁ παγανισμὸς, ὥστε νὰ ἀποκαλυφθῇ ὁ «ἄνθρωπος τῆς
αμαρτίας», ὁ ὁποῖος κἀθεταί στον ναὸ τοῦ Θεοῦ, ἀποτελεῖ τὴν πρωταρχικὴ ἀλήθεια που βρίσκεται
στὴ Β΄ Θεσσαλονικεῖς, κεφάλαιον δεῦτερον.

«Συνέχισα τὴν ἀνάγνωσιν καὶ δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ καμία ἄλλη περίπτωση στὴν ὁποία αὐτὸ [τὸ
διαρκές] νὰ ἀπαντάται, παρὰ μόνον στὸν Δανιήλ. Κατόπιν [με τὴ βοήθεια μιᾶς συμφωνίας]
πῆρα ἐκεῖνες τὶς λέξεις που συνδέονταν με αὐτὸ, “ἀφαιρῶ·” θὰ ἀφαιρέσει τὸ διαρκές· “ἀπὸ
τὸν καιρὸ που τὸ διαρκές θὰ ἀφαιρεθῇ,” κτλ. Συνέχισα τὴν ἀνάγνωσιν καὶ νόμιζα ὅτι δὲν θὰ
ἐβρίσκα κανένα φῶς ἐπάνω στο κείμενον· τελικὰ ἐφθάσα στὸ 2 Θεσσαλονικεῖς 2:7, 8. “Διότι τὸ
μυστήριον τῆς ἀνομίας ἤδη ἐνεργεῖται· μόνον ἐκεῖνος που τώρα ἐμποδίζει θὰ ἐμποδίζει, ἕως
ὅτου βγῇ ἀπὸ τὴ μέση, καὶ τότε θὰ ἀποκαλυφθῇ ἐκεῖνος ὁ ἄνομος,” κτλ. Καὶ ὅταν ἐφθάσα σε
ἐκεῖνο τὸ κείμενον, ὦ, πόσο καθαρὴ καὶ ἐνδοξὴ φάνηκε ἡ ἀλήθεια! Νὰ το! Αὐτὸ εἶναι τὸ
διαρκές! Λοιπὸν, τώρα, τι ἐννοεῖ ὁ Παῦλος με τὸ “ἐκεῖνος που τώρα ἐμποδίζει,” ἢ
παρεμποδίζει; Με τὸν “ἄνθρωπον τῆς ἀμαρτίας” καὶ τὸν “ἄνομον,” ἐννοεῖται ὁ Παπισμὸς.
Λοιπὸν, τι εἶναι ἐκεῖνο που ἐμποδίζει νὰ ἀποκαλυφθῇ ὁ Παπισμὸς; Μα, εἶναι ὁ Παγανισμὸς·
λοιπὸν, τότε, “τὸ διαρκές” πρέπει νὰ σημαίνει τὸν Παγανισμό.»—William Miller, Second

Advent Manual, σελίδα 66.» Advent Review and Sabbath Herald, 6 Ιανουαρίου 1853.

Η σημασία του «παντοτινού» στις Προς Θεσσαλονικείς, την οποία ανακάλυψε ο Μίλλερ, αποτελεί την πρωτεύουσα αλήθεια του χωρίου. Όταν ο Παύλος προσδιορίζει εκείνους που δεν αγαπούν την αλήθεια και οι οποίοι, ως εκ τούτου, θα δεχθούν ισχυρή πλάνη, ασφαλώς προσδιορίζει το μίσος προς την αλήθεια με τη γενική έννοια· όμως η αλήθεια στην οποία γίνεται άμεση αναφορά στο χωρίο είναι ότι το «παντοτινό» αντιπροσωπεύει την ειδωλολατρική Ρώμη.

Ο λύχνος τοῦ σώματος εἶναι ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν λοιπὸν ὁ ὀφθαλμός σου ᾖ ἀπλοῦς, ὅλον τὸ σῶμα σου θὰ εἶναι φωτεινόν. Ἐὰν ὅμως ὁ ὀφθαλμός σου εἶναι πονηρός, ὅλον τὸ σῶμα σου θὰ εἶναι σκοτεινόν. Ἐὰν λοιπὸν τὸ φῶς τὸ ὁποῖον εἶναι ἐντός σου εἶναι σκότος, πόσον μέγα εἶναι τὸ σκότος! Κανείς δὲν δύναται νὰ δουλεύῃ εἰς δύο κυρίους· διότι ἢ τὸν ἓνα θὰ μισήσῃ καὶ τὸν ἄλλον θὰ ἀγαπήσῃ, ἢ εἰς τὸν ἓνα θὰ προσκολληθῇ καὶ τὸν ἄλλον θὰ καταφρονήσῃ. Δὲν δύνασθε νὰ δουλεύητε εἰς Θεὸν καὶ μαμωνᾶν. Ματθαῖος 6:22–24.

Υπάρχει μόνο αγάπη για την αλήθεια ή μίσος προς την αλήθεια. Δεν υπάρχει μέσος δρόμος. Η ισχυρά πλάνη που επέρχεται επί των μωρών παρθένων του Ματθαίου είκοσι πέντε βασίζεται στην απόρριψη εκ μέρους τους του φωτός των κοσμημάτων του Μίλλερ, τα οποία αντιπροσωπεύουν την τελική δοκιμασία. Η τελική δοκιμασία του αρχαίου Ισραήλ ήταν η δέκατη δοκιμασία του, και τα κοσμήματα του Μίλλερ λάμπουν δέκα φορές φωτεινότερα κατά τις έσχατες ημέρες. Το σύμβολο της απόρριψης των κοσμημάτων του Μίλλερ είναι «το καθημερινόν», το οποίο οι μέθυσοι του Εφραΐμ ανέτρεψαν στην τρίτη γενεά του Αντβεντισμού. «Το καθημερινόν» είναι σατανικό σύμβολο του παγανισμού. Οι μέθυσοι εισήγαγαν ένα πλαστό κόσμημα, το οποίο έφεραν από τον αποστατημένο Προτεσταντισμό, και το οποίο προσδιορίζει «το καθημερινόν» ως σύμβολο του Χριστού.

Η κατανόηση του Μίλλερ για τα πετράδιά του ήταν περιορισμένη από την ιστορία μέσα στην οποία ανεδείχθη. Πεισμένος ότι η Δευτέρα Παρουσία ήταν το επόμενο προφητικό γεγονός, η θανάσιμη πληγή του παπισμού το 1798 μπορούσε να αντιπροσωπεύει μόνον το τέταρτο και τελικό επίγειο βασίλειο του Δανιήλ 2. Ο Μίλλερ ήταν επίσης περιορισμένος στην κατανόησή του περί του «διαπαντός», διότι η μαρτυρία του είναι ότι μέσω αποκαλύψεως οδηγήθηκε σε μια συγκεκριμένη μέθοδο μελέτης, στην οποία δήλωνε ότι χρησιμοποιούσε τη Βίβλο του, την Concordance του Cruden και διάβαζε ορισμένες εφημερίδες. Η απόφασή του να μελετήσει με αυτόν τον τρόπο είχε απλώς έλθει στον νου του.

«Κατά τα δώδεκα έτη που ήμουν δεϊστής, διάβασα όλες τις ιστορίες που μπορούσα να βρω· τώρα όμως αγαπούσα τη Βίβλο. Αυτή δίδασκε περί του Ιησού! Ωστόσο, υπήρχε ακόμη μεγάλο μέρος της Βίβλου που μου ήταν σκοτεινό. Κατά το 1818 ή 1819, ενώ συνομιλούσα με έναν φίλο, τον οποίο επισκέφθηκα και ο οποίος με είχε γνωρίσει και [ακούσει] να μιλά όταν ήμουν δεϊστής, με ρώτησε, με αρκετά σημαίνουσα διάθεση, “Τι νομίζεις για τούτο το κείμενο, και εκείνο;” αναφερόμενος στα παλαιά κείμενα στα οποία αντιτασσόμουν όταν ήμουν δεϊστής. Κατάλαβα τι επεδίωκε, και απάντησα—Εάν μου δώσεις χρόνο, θα σου πω τι σημαίνουν. “Πόσο χρόνο θέλεις;” Δεν γνωρίζω, αλλά θα σου πω, απάντησα, διότι δεν μπορούσα να πιστεύσω ότι ο Θεός είχε δώσει μια αποκάλυψη που δεν μπορούσε να γίνει κατανοητή. Τότε αποφάσισα να μελετήσω τη Βίβλο μου, πιστεύοντας ότι μπορούσα να ανακαλύψω τι εννοούσε

το Άγιο Πνεύμα. Αλλά, μόλις είχα λάβει αυτή την απόφαση, ήλθε στον νου μου η σκέψη—“Ας υποθέσουμε ότι θα βρεις ένα χωρίο που δεν θα μπορείς να κατανοήσεις· τι θα κάνεις;” Τότε ήλθε στον νου μου αυτή η μέθοδος μελέτης της Βίβλου:—Θα πάρω τις λέξεις τέτοιων χωρίων, και θα τις παρακολουθήσω σε όλη τη Βίβλο, και κατ’ αυτόν τον τρόπο θα ανακαλύψω τη σημασία τους. Είχα τη Συμφωνία του Cruden, την οποία θεωρώ την καλύτερη στον κόσμο· έτσι, πήρα εκείνη και τη Βίβλο μου, και κάθισα στο γραφείο μου, και δεν διάβαζα τίποτε άλλο, εκτός από τις εφημερίδες λίγο, διότι ήμουν αποφασισμένος να γνωρίσω τι εννοούσε η Βίβλος μου. Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65.»

Τα πολύτιμα πετράδια του Μίλλερ δεν αναγνωρίστηκαν απλώς μέσω της μεθόδου μελέτης του, αλλά και μέσω άμεσης αποκάλυψης από τον Θεό.

«Ο Θεός έστειλε τον άγγελό Του να ενεργήσει επάνω στην καρδιά ενός γεωργού, ο οποίος δεν είχε πιστέψει τη Βίβλο, ώστε να τον οδηγήσει να ερευνήσει τις προφητείες. Άγγελοι του Θεού επισκέπτονταν επανειλημμένα εκείνον τον εκλεκτό, για να καθοδηγούν τη σκέψη του και να ανοίγουν στην κατανόησή του προφητείες που έως τότε ήταν σκοτεινές για τον λαό του Θεού. Η αρχή της αλυσίδας της αλήθειας του δόθηκε, και οδηγήθηκε να αναζητεί κρίκο μετά από κρίκο, έως ότου αντίκρισε με θαυμασμό και αγαλλίαση τον Λόγο του Θεού. Εκεί είδε μια τέλεια αλυσίδα αλήθειας. Εκείνος ο Λόγος, τον οποίο είχε θεωρήσει ως μη θεόπνευστο, τώρα ανοίχθηκε μπροστά στην όρασή του με την ωραιότητα και τη δόξα του. Είδε ότι ένα μέρος της Γραφής ερμηνεύει ένα άλλο, και όταν ένα χωρίο ήταν κλειστό στην κατανόησή του, έβρισκε σε άλλο μέρος του Λόγου εκείνο που το εξηγούσε. Αντιμετώπιζε τον άγιο Λόγο του Θεού με χαρά και με τον βαθύτερο σεβασμό και δέος.» Early Writings, 230.

Όταν η αδελφή White δηλώνει ότι «ο Θεός έστειλε τον άγγελό Του» στον Miller, αυτό προσδιορίζει ότι ο Γαβριήλ ήταν ο άγγελος που εστάλη στον Miller, διότι «ο άγγελός Του» είναι όρος που αποδίδεται στον Γαβριήλ.

«Τα λόγια του αγγέλου, “Εγώ είμαι ο Γαβριήλ, ο παριστάμενος ενώπιον του Θεού”, δείχνουν ότι κατέχει θέση μεγάλης τιμής στις ουράνιες αυλές. Όταν ήλθε με μήνυμα προς τον Δανιήλ, είπε: “Και δεν υπάρχει ουδείς που να με ενισχύει εις ταύτα, εμμή Μιχαήλ [Χριστός] ο άρχων σας.” Δανιήλ 10:21. Για τον Γαβριήλ ο Σωτήρας ομιλεί στην Αποκάλυψη, λέγοντας ότι “απέστειλε και εφάνέρωσεν αυτά δια του αγγέλου Αυτού προς τον δούλον Αυτού Ιωάννην.” Αποκάλυψις 1:1.» Η Ζωή του Χριστού, 99.

Ο Γαβριήλ και οι άλλοι άγγελοι καθοδήγησαν τη «διάνοια» του Μίλλερ και άνοιξαν «εις την κατανόησίν του προφητείας, αι οποίαι είχαν ανέκαθεν παραμείνει σκοτειναί εις τον λαόν του Θεού». Το μήνυμά του δεν διαμορφώθηκε απλώς μέσω της μεθόδου της μελέτης του, αλλά και διά Θείας αποκαλύψεως. Αυτή καθ’ εαυτήν η μέθοδος που χρησιμοποίησε για να μελετήσει την Αγία Γραφή απλώς ήλθε εις τη διάνοιά του. Όταν ο Θεός φέρει την αλήθεια εις τη διάνοιά μας, τούτο αποτελεί Θεία αποκάλυψη, σε αντιδιαστολή προς την κατάληξη εις την αλήθεια μέσω της διαδικασίας της ορθής διαιρέσεως της Αγίας Γραφής. Ο Μίλλερ έπραξε αμφοτερά, αλλά η Θεία αποκάλυψη απετέλεσε μέρος του τρόπου με τον οποίον ο Μίλλερ κατέληξε να κατανοήσει το θέμα του «καθημερινού».

Ο Μίλλερ δεν θα είχε διακρίνει την εναλλαγή του γένους στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφια εννέα έως δώδεκα, διότι το μόνο που είχε ήταν η Βίβλος και μια συμφωνία, η οποία στερείται κάθε πληροφορίας σχετικά με τις βιβλικές γλώσσες. Δεν θα είχε διακρίνει τη διαφορά μεταξύ του «sur» και του «rum», τα οποία αμφότερα μεταφράζονται ως «αφαιρώ». Δεν θα είχε διακρίνει τη διαφορά μεταξύ του «miqdash» και του «qodesh», τα οποία αμφότερα μεταφράζονται ως «αγιαστήριο».

Δεν θα είχε διακρίνει την αλήθεια της λέξεως «tamid», η οποία απαντά εκατόν τέσσερις φορές στην Αγία Γραφή. Η αλήθεια που δεν θα μπορούσε να είχε διακρίνει (η οποία είναι επίσης η αλήθεια που πράγματι διέκρινε) ήταν ότι, από τις εκατόν τέσσερις φορές που η εβραϊκή λέξη «tamid» χρησιμοποιείται στην Αγία Γραφή, μόνο στο βιβλίο του Δανιήλ η εβραϊκή λέξη «tamid» χρησιμοποιείται ως ουσιαστικό. Το «tamid» είναι η εβραϊκή λέξη που σημαίνει «διαρκές» και μεταφράζεται ως «το καθημερινόν» στο βιβλίο του Δανιήλ.

Μόνον στο βιβλίο του Δανιήλ η λέξη χρησιμοποιείται ως ουσιαστικό, ενώ τις άλλες ενενήντα εννέα φορές χρησιμοποιείται ως επίρρημα. Για τον λόγο αυτό, όταν οι μεταφραστές της Βίβλου του Βασιλέως Ιακώβου βρέθηκαν αντιμέτωποι με το ότι ο Δανιήλ χρησιμοποιούσε τη λέξη πέντε φορές ως ουσιαστικό, ενώ όλοι οι άλλοι συγγραφείς της Βίβλου χρησιμοποιούσαν τη λέξη ενενήντα εννέα φορές ως επίρρημα, εξαναγκάστηκαν από το βάρος των αποδείξεων να «διορθώσουν» τη χρήση της λέξεως από τον Δανιήλ ως ουσιαστικού. Προκειμένου να «διορθώσουν» τον Δανιήλ, πρόσθεσαν στη λέξη τη λέξη «θυσία», και έτσι μετέτρεψαν ένα ουσιαστικό σε επίρρημα. Και έπειτα, προκειμένου να διορθωθούν οι μεταφραστές, η Έλλεν Ουάιτ εμπνεύσθηκε να καταγράψει ότι η ίδια «είδε σε σχέση με το “Καθημερινό”, ότι η λέξη “θυσία” προστέθηκε από την ανθρώπινη σοφία και δεν ανήκει στο κείμενο· και ότι ο Κύριος έδωσε την ορθή άποψη περί αυτού σε εκείνους που έδωσαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως.»

Ο Μίλλερ, σύμφωνα με τη δική του μαρτυρία, επιζητούσε να κατανοήσει «το παντοτινόν», πράγμα που τελικώς κατόρθωσε στη Β΄ Θεσσαλονικείς. Αλλά επίσης, κατά τη δική του μαρτυρία, όταν επιζητούσε να κατανοήσει μία λέξη, εξέταζε κάθε σημείο όπου η λέξη αυτή χρησιμοποιούνταν, και η λέξη αυτή χρησιμοποιείται άλλες ενενήντα εννέα φορές στην Αγία Γραφή. Ωστόσο, η μαρτυρία του σχετικά με «το παντοτινόν» είναι ότι δεν το βρήκε πουθενά αλλού παρά μόνον στο βιβλίο του Δανιήλ, όταν δήλωσε: «Συνέχισα να διαβάζω, και δεν μπορούσα να βρω καμία άλλη περίπτωση όπου αυτό [το παντοτινόν] απαντάται, παρά μόνον στον Δανιήλ.» Ο Μίλλερ οδηγήθηκε στα κοσμήματα όχι μόνον από τη μέθοδό του μελέτης, αλλά και από θεία αποκάλυψη, η οποία του δόθηκε μέσω της διακονίας αγγέλων.

Γι' αυτό η κατανόησή του περί «του καθημερινού» ήταν ορθή, αλλά περιορισμένη. Δεν μπορούσε να διακρίνει ότι, από τις πέντε φορές που γίνεται αναφορά στο «καθημερινό» στο βιβλίο του Δανιήλ, η μία από τις τρεις φορές κατά τις οποίες «τὸ καθημερινόν» «ἀφαιρείται» αντιπροσώπευε διαφορετική σημασία από τις άλλες δύο φορές. Στη μία περίπτωση, «τὸ καθημερινόν» χρησιμοποιείται με την εβραϊκή λέξη «rum», ενώ στις άλλες δύο περιπτώσεις χρησιμοποιείται με την εβραϊκή λέξη «sur». Και οι δύο λέξεις μεταφράζονται ως «ἀφαιρῶ», αλλά το «rum» στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφιο 11, σημαίνει «ὑψῶν» και «ἐξυψῶν», ενώ στο ενδέκατο κεφάλαιο, εδάφιο 31, και στο δωδέκατο κεφάλαιο, εδάφιο 11, η λέξη «sur» σημαίνει «ἀπομακρύνω».

Οι θεολόγοι που τρέφονται και πίνουν από τη βαβυλωνιακή δίαιτα υποστηρίζουν ότι είτε αφαιρείς κάτι είτε υψώνεις κάτι, και τα δύο αντιπροσωπεύουν ένα είδος απομάκρυνσης, ώστε αμφότερες οι λέξεις πρέπει να νοηθούν ότι έχουν την ίδια σημασία. Υποστηρίζουν ότι οι τρεις φορές κατά τις οποίες «το καθημερινόν» «αφαιρείται» σημαίνουν πάντοτε απομάκρυνση, και με το να πράττουν τούτο, καταδεικνύουν ότι ο Δανιήλ υπήρξε απρόσεκτος στην επιλογή των λέξεών του. Δεν το λέγουν ανοιχτά αυτό, αλλά κατ' αναγκαίαν συναγωγήν διδάσκουν ότι ο Δανιήλ θα έπρεπε να είχε χρησιμοποιήσει τη λέξη «sur» και στις τρεις εμφανίσεις, διότι, σύμφωνα με τους θεολόγους, υποτίθεται ότι εννοούσε το ίδιο πράγμα κάθε φορά που «το καθημερινόν» «αφαιρείτο».

Κάνουν το ίδιο πράγμα με τις λέξεις «miqdash» και «qodesh», οι οποίες αμφότερες μεταφράζονται ως «αγιαστήριο», στα εδάφια ένδεκα έως δεκατέσσερα του ογδού κεφαλαίου. Σε κάθε αναφορά του «αγιαστήριου» μέσα σε αυτά τα τέσσερα εδάφια, επιμένουν ότι όλες αντιπροσωπεύουν το αγιαστήριο του Θεού. Κατ' επαγωγήν, και πάλι, ο Δανιήλ θα έπρεπε απλώς να είχε χρησιμοποιήσει το «qodesh» και στις τρεις αναφορές, και να μην είχε χρησιμοποιήσει το «miqdash» στο εδάφιο ένδεκα. Ο Μίλλερ δεν θα είχε αναγνωρίσει τη διάκριση μεταξύ αυτών των λέξεων, αλλά οι σύγχρονοι θεολόγοι την αναγνωρίζουν, και όταν το κάνουν, επιμένουν ότι δεν θα πρέπει να αναγνωρισθεί καμία διάκριση. Ωστόσο, ο Μίλλερ, ο οποίος δεν αναγνώρισε τις διακρίσεις μεταξύ των λέξεων, κατέληξε σε κατανόηση αντίθετη από εκείνη των συγχρόνων θεολόγων.

Η πραγματικότητα είναι ότι ο Δανιήλ ήταν ένας προσεκτικός συγγραφέας, ο οποίος γνώριζε την εβραϊκή γλώσσα και κρίθηκε δέκα φορές σοφότερος από όλους τους άλλους σοφούς της Βαβυλώνας. Αν κάποιος γνώριζε την ορθή χρήση της εβραϊκής γλώσσας και το πώς έπρεπε αυτή να αποδοθεί σωστά στη συγκεκριμένη ιστορία, αυτός ήταν ο Δανιήλ. Εάν ο Δανιήλ χρησιμοποίησε διαφορετικές λέξεις, ήταν επειδή προορίζονταν να μεταδώσουν διαφορετικές σημασίες, τις οποίες επιδίωξε σκόπιμα να αποδώσει. Όταν αναγνωρίζεται η διακριτή χρήση από τον Δανιήλ των λέξεων που μεταφράζονται ως «αγιαστήριο» ή ως «αφαιρώ», αυτές υποστηρίζουν την κατανόηση του Μίλλερ περί «του καθημερινού», η οποία αναγνωρίστηκε από τον Μίλλερ στο ίδιο ακριβώς χωρίο όπου ο Παύλος προσδιορίζει ότι όσοι μισούν την αλήθεια είναι προορισμένοι να λάβουν ισχυρή πλάνη.

Εκείνοι που μισούν την αλήθεια και πιστεύουν το ψεύδος, το οποίο παράγει ισχυρή πλάνη, παριστάνονται επίσης ως οι μέθυσοι του Εφραίμ, οι οποίοι παρουσιάζονται σε δύο τάξεις. Η μία τάξη είναι η μορφωμένη ηγεσία, και η άλλη τάξη είναι οι αμόρφωτοι, οι οποίοι θα ακούσουν μόνο όσα τους διδάσκουν οι μορφωμένοι. Αυτοί είναι εκείνοι που κρύβονται κάτω από ψεύδη και που συνάπτουν διαθήκη με τον θάνατο. Αυτοί είναι οι μωρές παρθένες του Ματθαίου είκοσι πέντε, και εκείνοι των οποίων η ψυχή επιάρεται στον Αββακούμ δύο. Αυτοί είναι εκείνοι που απορρίπτουν τις θεμελιώδεις αλήθειες του ονείρου του Μίλλερ, οι οποίες λάμπουν δέκα φορές λαμπρότερα στο τέλος (αντιπροσωπεύοντας τη δέκατη και τελική δοκιμασία για τον σύγχρονο Ισραήλ), όπως προτυπώνεται από τη δέκατη και τελική δοκιμασία για τον αρχαίο Ισραήλ.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν Μωϋσῆν· Ἔως πότε ὁ λαὸς οὗτος θέλει με παροργίζει; καὶ ἕως πότε δὲν θέλουσι πιστεῦει εἰς ἐμέ, διὰ πάντα τὰ σημεῖα τὰ ὅποια ἔδειξα ἐν μέσῳ αὐτῶν; Θέλω πατάξει αὐτοὺς μὲ λοιμόν, καὶ θέλω ἀποκληρώσει αὐτούς, καὶ ἐκ σοῦ θέλω κάμει ἔθνος μέγα καὶ ἰσχυρότερον παρ' αὐτούς. Καὶ εἶπεν ὁ Μωϋσῆς πρὸς τὸν Κύριον· Τότε θέλουσιν ἀκούσει τοῦτο οἱ Αἰγύπτιοι, (διότι σὺ ἀνήγαγες τὸν λαὸν τοῦτον ἐκ μέσου αὐτῶν διὰ τῆς δυνάμεώς σου), καὶ θέλουσιν εἰπεῖ τοῦτο πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς γῆς ταύτης· διότι ἤκουσαν ὅτι σὺ, Κύριε, εἶσαι ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ τούτου, ὅτι σὺ, Κύριε, φαίνεσαι πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, καὶ ὅτι ἡ νεφέλη σου ἴσταται ἐπάνω αὐτῶν, καὶ ὅτι σὺ πορεύεσαι ἔμπροσθεν αὐτῶν, τὴν μὲν ἡμέραν ἐν στύλῳ νεφέλης, τὴν δὲ νύκτα ἐν στύλῳ πυρός. Τώρα, ἐὰν θανατώσης πάντα τὸν λαὸν τοῦτον ὡς ἓνα ἄνθρωπον, τότε τὰ ἔθνη, ὅσα ἤκουσαν τὴν φήμην σου, θέλουσι λαλήσει, λέγοντα· Ἐπειδὴ ὁ Κύριος δὲν ἠδυνήθη νὰ εἰσαγάγῃ τὸν λαὸν τοῦτον εἰς τὴν γῆν τὴν ὁποίαν ὤμοσε πρὸς αὐτούς, διὰ τοῦτο ἐφόνευσεν αὐτούς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Και τώρα, σε παρακαλώ, ας μεγαλυνθεῖ ἡ δύναμις του Κυρίου μου, καθὼς ἐλάλησας, λέγων· Ὁ Κύριος εἶναι μακρόθυμος καὶ πολυέλεος, συγχωρῶν ανομίαν καὶ παράβασιν, ἀλλὰ οὐδόλως αθωῶνων τὸν ἐνοχόν, ἐπισκεπτόμενος τὴν ανομίαν τῶν πατέρων ἐπὶ τὰ τέκνα ἕως τρίτης καὶ τετάρτης γενεάς. Συγχώρησον, σε παρακαλώ, τὴν ανομίαν τοῦ λαοῦ τούτου κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἐλέους σου, καθὼς καὶ συνεχώρησας εἰς τὸν λαὸν τούτον ἀπὸ Αἰγύπτου ἕως τοῦ νῦν. Καὶ εἶπε ὁ Κύριος· Συνεχώρησα κατὰ τὸν λόγον σου· ἀλλὰ καθὼς ἀληθῶς ζω, πάσα ἡ γῆ θέλει πληρωθῆ ἀπὸ τῆς δόξης του Κυρίου. Ἐπειδὴ πάντες οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶδον τὴν δόξαν μου καὶ τὰ θαύματά μου, τὰ ὁποῖα ἔκαμον ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ με ἐδοκίμασαν ἤδη δέκα φορές καὶ δὲν υπῆκουσαν εἰς τὴν φωνὴν μου, βεβαίως δὲν θέλουσιν ἰδεῖ τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν ὤμοσα πρὸς τοὺς πατέρας αὐτῶν, οὐδὲ θέλει ἰδεῖ αὐτὴν οὐδεὶς ἐκ τῶν παροξυνάντων με· ἀλλ' ὁ δούλος μου Χάλεβ, ἐπειδὴ ἦτο ἐν αὐτῷ ἄλλο πνεῦμα καὶ με ἠκολούθησε τελείως, αὐτὸν θέλω εἰσαγάγει εἰς τὴν γῆν, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσήλθε, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ θέλει κληρονομήσει αὐτήν. Αριθμοὶ 14:11–24.